

Славейковия

ВСЪКЪДНЕВНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, КУЛТУРЕНЪ ЖИВОТЪ И ИНФОРМАЦИЯ

АБОНАМЕНТЪ:

България: за година 300;
 $\frac{1}{2}$ година 150; 3 мес. 80 лева.
 Странство: година 800; $\frac{1}{2}$ год.
 400 лв.; 3 мес. 200 лв. Америкат
 за год. 6 долари; $\frac{1}{2}$ год. 3 дол.

ОБЯВЛЕНИЯ:

На кв. см. 2 лв.
 Малки обявления на дума 50 ст.
 Въ хрониката на редъ . 8 лв.
 Годишни и вѣнчални . 40 лв.

Редакция и администрация, пл.
 „Славейковъ“ № 1.

Телефонъ 2391.

Директоръ: Г. Кулишевъ

Св. Климентъ Охридски

Най-висшиятъ български учебен институтъ — Университетътъ — празнува годишния си празникъ въ деня на своя патронъ Св. Климентъ. Едва ли други светецъ отъ нашето национално минало би подхождалъ тъй много за покровителъ на българската наука. Климентъ е една отъ най-дейнитѣ и най-широко надаренитѣ фигури въ нашата културна история. Дѣлото му обсега и школата, и църквата, и литературата. И е щастливо, че заедно съ деня му оживѣва и името му, благодарение на тържеството, което си урежда всѣка година Университетътъ.

Не е мжно да се прецени многостранното дѣло на Климента и значението, което то има за културния животъ на първото българско царство. Книжовното наследство, което ни е оставилъ, колкото скромно да е по размѣръ, доста внушително свидетелствува за заслугата на първия български учителъ и епископъ. Не само въ мртвитѣ книги обаче се съхранява великата паметъ на св. Климента. Тя е жива въ множеството легенди за подвига на живота му и за чудодейността на мощитѣ му. И тия легенди, пълни съ святостъ и мистика, се носятъ отъ уста на уста най-много въ страната, дето той е вложилъ труда си и е оставилъ коститѣ си — въ Македония.

Споменътъ за светия българинъ, включенъ отъ тия легенди, е вдъхновявалъ дѣлото на много, много поколения въ нашата земя. Той е подсказвалъ дълга на християнитѣ, когато е трѣбвало да бранятъ вѣрата си срещу поганска напасть; насърчавалъ е борческия духъ на българитѣ, когато е трѣбвало да отхвърлятъ ярема на фанариотството; а въ началото на настоящето столѣтие благославяше вече и покрови-

телствуваше съзаклятието срещу тиранията на султанитѣ.

Така духътъ на свети Климента, възданъ въ собствена та му църква на брѣга на Охридското езеро, не е билъ само нѣмъ свидетелъ на неспирния вървежъ на вѣковетѣ. Той е оживѣвалъ въ дѣлата на поколенията, които сж имали да продължатъ на самото мѣсто онова, което самъ Климентъ бѣ захваналъ: културното самосъзнаване и самосъхранение на българския народъ.

Днешнитѣ владетели на земята, която съхранява паметъта на Св. Климента, сж положили отъ своитѣ предходници, турцитѣ, които съ толкова леко сърдце сж свалiali глави отъ раменетѣ, но не сж посѣгали на светцитѣ — смѣтали сж го за смъртенъ грѣхъ. За сѣрбитѣ и то не е грѣхъ. Рушатъ светини, заличаватъ старинадписи, за да ги замѣнятъ съ нови, изкѣртватъ старинни фрески, замазватъ познати икони, обезобразяватъ, фалшифициратъ — всичко това съ цель да премахнатъ въ тая земя всичко, което може да напомня за българска култура, българска съвестъ.

Напраздно. Съ насилие може да се рушатъ сгради отъ камъкъ, отъ желѣзо — духътъ съ насилие не се руши. Презъ очитѣ на сѣрбския кралъ нарисуванъ върху образа на царъ Бориса въ манастира Св. Наумъ, ще гледа пакъ българския царъ и пакъ той ще благославя богомолцитѣ за повече устойчивостъ срещу новата, вече християнска, напасть; отъ мощитѣ на Йоанъ Владимира, чрезъ които сѣрбитѣ искаха да заслонятъ светостъта на Св. Климента, ще се излччва пакъ духътъ на българския светецъ и той ще сочи на фанатично вѣрния народъ пжтя на бждещето.

Защото това е вѣчното въ историята на народитѣ.

Иор. Бадевъ